

Ingrid og Adolfo holder i løbet af en arbejdsdag flere små pauser i deres svalende køkken. Og det skal stå slemt til, hvis ikke Ingrid har kogt vand til en kop maté.

er jeg født" ligger klar til at sende tankerne på udflygt. Oftest nøjes hun dog med ugebladene.

- Ugebladene er min eneste luksus. De koster 5000 kroner om året. Men mine brødre betaler heldigvis til dem, så vi har kunnet abonnere på dem i 35 år. Vi læser dem begge to fra ende til anden, dog springer Adolfo over romanerne, griner Ingrid.

Adolfo nikker bekræftende, mens han sipper til resterne af matéen. Som en nytanket bil suser han udenfor, hvor en kolossal grill og tre kilo blod-dryppende oksekød venter på at blive omskabt til et karakteristisk argentinsk middagsmåltid.

Kødorgie

Manden i huset pirker omhyggeligt med en halvrusten tang til de glødende knuder, der indimellem syder højlydt, når kødsaften drypper generøst ned over flammerne.

- Det hedder "tapa de asado", forklarer Adolfo, der efter Ingrids mening står som egnens store grillsagkyndige.

Som han står fornøjet med en smøg i mundviggen og yderligere røg i øjnene fra grillen, ser han helt salig ud.

Imens svæver en spinkel kolibri over blomsterbedet. Som var den kun holdt oppe af den forfriskende og tilpas lune vind. Bag laurbærtræet finder de to spanskbjæffende hunde ly for de ubarmhjertige solstråler. Kun vandmøllens rytmiske klunk afbryder biernes sagte summen og papegøjernes skræppen langt oppe under den dyblå himmel.

Med ét forstår man, hvorfor savnet til verdens ældste monarki ikke har vokset sig større.

Tilfreds husmor

- Jeg har aldrig haft den store hjemme, for jeg har trods alt været hjemme en del gange, siger Ingrid, der har besøgt Danmark ni gange, siden familien slog sig permanent ned i Argentina.

Oftest har hun tilbragt flere måneder hos sine forældre eller brødre, da det er en bestemt afgørelse at flyve så langt. Den længste periode uden besøg var mellem 1983 og 1991, hvor det var for besværligt med en søn i skolealderen. Sønnen Miguel er i mellemtiden selv rejst til Danmark, hvor han på Aalborg Universitet bygger videre på den ingeniør-uddannelse, han tog i Argentina.

Adolfo har slet ikke været tilbage siden brylluppet. Og sådan forbliver det med stor sandsynlighed.

- Jeg synes ikke om at være i Danmark. Alt er så gennemorganiseret og i faste rammer. Selv i 1960'erne var der flere muligheder i Argentina, konstaterer landmanden.

- Vi har end ikke overvejet at tage tilbage til Danmark og bosætte os, selv om vores søn nu bor i Danmark på tredje år. Jeg føler mig hjemme her og Adolfo i særdeleshed, konstaterer Ingrid, der aldrig har haft fast arbejde uden for hjemmet.

Kun et enkelt år tilbage i 1960'erne underviste hun frivilligt på den lokale danske skole. Derfor har familien altid måttet sætte tæring efter næring.

- Vi har altid kunnet klare os med den ene indtægt. Desuden ville det være alt for besværligt med transport til arbejde med så store afstande til de nærmeste byer, siger Ingrid.

De har i stedet for materielle goder sat pris på enkelhed i tilværelsen og ikke mindst tid til fordybelse i såvel samtaler som givtig litteratur.

Når de gennem årene har set og hørt om vilkårene for de danske landmandsfamilier, vækker det da også langt fra misundelse.

- Vi har altid selv kunnet bestemme tempoet. Ingen fortæller mig, hvad jeg skal gøre. Jeg har hver enkelt dag stået op og nydt at være husmor. Det her er min argentinske drøm, smiler Ingrid og sætter nyt vand over til Adolfos eftermiddagsmaté.

DEN ARGENTINSKE DRØM

AF SIMON STAUN
FOTO: MORTEN PAPE

sim@fyens.dk

516 kilometer stik syd for Buenos Aires og et smut ned ad en støvet, hullet landevej finder man gården "La Hormiga". Familiens Hoffmanns oase, der ligger gemt bort fra det moderne livs stress og jag.

Tæt ved midnat kan man skue Mælkevejen så tydeligt, som var den malet på himmelhvælvingen selv samme morgen. Øjnene søger foræves efter de kendte stjernetegn, og Sydkorset fremhæver endegyldigt, at man befinder sig ubegribeligt langt væk fra nattehimen over lille Danmark. Den himmel som 17-årige Ingrid Hviid og 21-årige Adolfo Hoffmann fra Micaela Cascallares forelskede sig under i 1963, da de traf hinanden på en husmandsskole i Nordjylland.

Da opholdet på højskolen sluttede, rejste det unge par til Sydamerika. De sejlede fra Hamburg og havde hele tre uger sammen, inden skibet lagde til kaj i Argentinas hovedstad Buenos Aires.

- Sådan en tur går hurtigt, når man er nyforelsket, tænker Ingrid tilbage.

Da hun kom til Argentina fik hun en uventet blød landing, da de fleste familier i omgangskredsen talte dansk og i store træk levede som i Danmark. Det eneste, der virkelig stod fremmed for hende, var derfor klimaet og landskabet. Især overraskede det hende, hvor støvet der var ude på landet.

- Man kunne tage et bad, for man skulle i byen. Så korte man afsted over de tilsandede veje og nåede frem dækket af skidt. Det vænnede jeg mig dog hurtigt til, siger Ingrid og trækker på skuldrene.

Halvandet år senere krydse det unge par endnu en gang Atlanten for at blive viet på dansk grund. Herefter forsøgte Ingrid og Adolfo at skabe en tilværelse i det nordjyske. Det måtte de relativt hurtigt opgive, da mulighederne for et landmandsliv ikke levede op til Adolfos forventninger.

- Jeg har ikke som sådan noget imod Danmark, men jeg fik slet ikke albuenum nok

Ingrid Hoffmann fandt kærligheden og rejste til et andet kontinent. Efter mere end 40 år under fjerne himmel-strøg føler hun sig stadig pæredansk

Vasketøjet tørrer på rekordtid under den hårde argentinske sommersol. Det samme gør græsset desværre også. Bag Ingrid er det stuehusets endegavl, der vidner om et omskifteligt klima.

I systuen har Ingrid lavet en lille mindevæg med billeder og platter fra Danmark og Himmerland, hvor hun stammer fra. Det mest betydningsfulde objekt er dog bryllupsbilledet fra 1965.

Adolfo lovpriser sin Ford F-100 årgang 62. Den kunne godt trænge til en overhaling, men på den anden side set passer den perfekt til de endeløse støvede grus- og sandveje.

med al det bureaukrati, siger hr. Hoffmann, der efter to års mislykket forsøg på dansk fodfæste vendte næsen hjem for bestandig med sin ny hustru i hånden.

Nu skulle de for alvor stable en tilværelse på benene.

Forfalden idyl

Deres beskedne gård ligger behændigt i læ for den ubarmhjertige sol. Ikke mindst takket være de velvoksne egetræer, som Adolfos forældre plantede i 1941. På den ene gavl hænger et dekorativt skilt med ordene: "La Hormiga" - Myren. Adolfos mors kæle navn.

Hans barndom foregik omkring disse bygninger, og han kender tilsyneladende hvert eneste træ og hver eneste busks historie. Kun i en årrække, hvor Ingrid og han boede på en nærliggende gård med sønnen Miguel, har han været adskilt fra barndoms-hjemmet. Da "Myren" havde været flittig for sidste gang, vendte han tilbage for stede.

Ved siden af det grønne stakit holder den højtelskede Ford F-100 årgang 62 med motoren i tomgang. Den rustroede kolos skaber en infernalsk larm, der straks vækker opmærksomhed hos hundene Negro og Pulka. Betydningstungt nok, ifølge herren.

- De gamle hunde hører efterhånden så dårligt, at de ikke længere kommer, når der bliver kaldt. Men den enorme motors vibrationer i den tørre jord mærker de endnu, siger Adolfo, mens han beretter videre om stedets historie.

Hundene lunter dovent med og bjæffer indlevende, som vil de også give deres besyv med i fortællingen om deres verden.

Gården har bestemt set bedre tider. Store, grønne fugtskjolder og afskallet maling på stuehusets mure afslører, at en spand maling eller to ville falde på et tørt sted.

- Vi fik da ellers malet for nogle år tilbage, spekulerer Ingrid.

Adolfo tænker sig lidt om. Klor sig i de lysebrune lokker under kasketten og svarer lidt tøvede: "Ja, det er nu vist godt nok 25 år siden, så vidt jeg husker?" Igen breder smi-

let sig diskret på hans tørre læber.

Varmen tvinger selskabet indenfor i det enkle, men yderst rummelige køkken, hvor ægteparret tilbringer en stor del af deres tid. Om sommeren koler de tommetykke mure rummet. Om vinteren kræver det en mandfolkepræstation af det solide brændekomfur for at lune helt op under loftsstenene.

Selv om solen i øjeblikket brænder lystigt udenfor, tænker Ingrid op i den sorte støbejernskæmpe, så de kan få et krus maté, den karakteristiske argentinske nationaldrik, der får Medova-te til at smage som filtreret kildevand.

Adolfo tager plads ved det enorme køkkenbord, hvor der næsten skal råbes for at kommunikere med modsatte ende. På den orangeternede plastdug ligger to sirlige bunter med det seneste halve års eksemplarer af Farsø Avis.

- Den har vi efterhånden fået i 40 år. Jeg følger både med i dødsfald, bryllupper og Brugsens slagtilbud, fortæller Ingrid, mens teandets boblen afslører, at det er tid til dagens andet krus hygge.

Dansker-trekanten

Mens de nyder den skoldhede maté, afbryder Gustav Wincklers sprøde stemme stilheden.

På kalenderen står der onsdag, og køkkenurets visere har passeret 13.30, hvilket betyder "Den danske time" på den lokale radiostation. Her kommer store og små nyheder fra de danske klubber og foreninger samt telegrammer fra landet langt mod nordost. Et møde næste uge annonceres, og beskeden krydres efterfølgende med klassiske elementer fra den danske sangskat anno dengang, hvor det var acceptabelt at gå med franskbrød i håret.

Adolfo nøjes med at spise sit lyse brød med lidt nyskåret pålæg. Mens han gumler løs, lytter han mere eller mindre opmærksomt på radioverdens lettere rustne danske udtale af næste kunstner, John Mogensen, hvis navn nærmere lyder som et gammelt traktormærke.

- Vi hører næsten altid det her program. Vi prøver at følge med i, hvad der sker i de danske foreninger, som vi altid har deltaget ivrigt i. At vi tager del i denne "kulturarv", skyldes jo i høj grad, at Danmark altid har været kendt som foreningernes land, siger Adolfo, der for tiden bestrider formandsposten i den danske menighed, der har til huse i Tres Arroyos 30 km væk.

Menigheden, der blev stiftet den 1. maj 1901, har nu 600 medlemmer i den såkaldte dansker-trekant, der ligger mellem byerne Tres Arroyos, Tandil og Necochea. Området, hvor størstedelen af danske immigranter og deres efterkommere befinder sig.

- Foruden den danske menighed har vi en dansk kirkegård og en dansk skole, hvor vi ofte hjælper til. Især i forbindelse med en årlig højskole, hvor kendte danske foredragsholdere kommer på besøg. Vi er ikke så tit i kirken. Faktisk tror jeg, at præsten ville blive ganske forbløffet, hvis vi dukkede op til gudstjeneste, ler Ingrid, der anser menigheden for at være mere socialt end religiøst betinget.

Intet tv

Foruden de frivillige gøremål har parret naturligvis også et landbrug, der kræver betydelig opmærksomhed. Arbejdsfordelingen har de klaret efter et meget traditionelt udgangspunkt: Adolfo tager sig af alle udendørs pligter på de 110 hektar jord, hvorimod Ingrid sørger for husholdningen i "la casa principal" - stue-

huset.

- Sådan har det altid været. Vi foretrækker det på den måde, som vi lærte tilbage på Husmandsskolen for mange år siden, siger Ingrid, der lige som ægtefællen aldrig har været bange for at tage fat.

Først for ganske nylig har de fået en vaskemaskine, da Ingrid har haft god tid til at sørge for rent vasketøj på den manuelle facon.

På andre punkter skiller den lille husstand sig også ud. Ikke mindst sammenlignet med et typisk dansk hjem!

- Vi har ikke fjernsyn. Vi hører radio og læser i stedet. Faktisk har vi et helt bibliotek stående, beretter Ingrid og viser vej over de nyvaskede plankegulve ned til gæsteværelset. Her står den ene reol efter den anden spækket med litteratur fra et helt århundrede. En stor pærevælling af danske klassikere, spanske fagblade, sønners tegneserier og leksika på verdens sprog.

- Vores familie har altid læst meget. Det kan man se på udvalget af bøger, der strækker sig lige fra tekniske fagbøger til H.C. Andersens samlede værker, fortæller Ingrid.

Savner skoven

Selv om der er tusindvis af kilometer til sønnen, brødrene og fødebyen klarer Ingrid sig. Godt rustet med bunker af Familiejournalen og Ugebladet Søndag og genoptryk af Krøyers Skagensmalerier i stuen og platter med motiver af Jens Bangs Stenhus og Rold Skov i systuen. Nostalgi og minder, der daglig sender tankerne til fædrelandet.

- Det jeg savner allermost er at kunne gå ture i skoven. Som i min barndom, hvor vi tog til Rold Skov på familietur. Her i Micaela Cascallares har vi flere hundrede kilometer til noget, der med rette kan kaldes for skov. Så derfor har jeg altid benyttet mig af chancen til en god vandretur, når jeg har været hjemme, erkender Ingrid.

Skulle "hjemveen" blive for påtrængende, lytter hun en sjælden gang til dansk musik på stereoanlægget. Et kassetband med Lis og Per og opsamlings-cd'en "I Danmark